

Τό Θέατρο Τέχνης άρχισε με τό έργο του Ό Νήλ «Όλα τά παιδιά του Θεού έχουν φτερά». Τό έργο μονίχα ξεκινάει άπ' τό πρόβλημα των σχέσεων λευκών και νέγκρων τής Αμερικής, χωρίς όμως και νά καταπιάνεται μ' αυτό μελετώντας το και συμβάλλοντας με κάποιο τρόπο στη λύση του. Γιατί ή μελέτη τέτοιων προβλημάτων γίνεται με τόπους άντιπροσωπευτικούς, ένώ έδω ό Ό Νήλ ασχολήθηκε με ένα ζευγάρι ένός μαύρου και μιās άσπρης, ποδ κ' οι δύο τους είναι δυστυχισμένοι ψυχοπαθείς, κι' ούτε στη σκέψη τους, ούτε στις πράξεις τους μπορεί νά βρεθεί ίχνος λογικής κι' όποιας συνέπειας. Η όλη στάση τους έρρίσκεται αποκλειστικά στην άρμοδιότητα τής ψυχιατρικής. Έτσι ερισκόμαστε μπρός σ' ένα έργο καταθλιπτικό, δίχως διέξοδο, ποδ κινείται μέσα στη σκοτεινή περιοχή τής νοσηρότητας και τής παραφροσύνης. Η σκηνοθεσία του κ. Κούν τόνισε άκόμα περισσότερο την κατάθλιψη τούτη και σύγχρονα άπόδωσε τίς ρητές σκηνοθετικές και σκηνογραφικές έπιταγές του συγγραφέα, ποδ σκοπό είχαν ν' αναδείξουν όρισμένα οργανικά στοιχεία του έργου.

Τό δεύτερο έργο του Θεάτρου Τέχνης ήταν μιá κωμωδία του Ιταλού συγγραφέα, ήθοποιού και σκηνοθέτη Έντουάρντο ντε Φιλίππο, τό «Άχ αυτά τά φαντάσματα». Δένε πώς έξω σημείωσε έπιτυχίες, πώς έχει έπαινεθεί από πολλούς κι' άλλα τέτοια. Άς μου συχωρεθεί νά τό βρίσκω κακήν άπομίμηση πιραντέλειου έργου, φλύαρο κι' άδειο και δίχως άληθινά κομψό στοιχείο, ποδ δε εγαίνει ούτε από δημιουργούμενες καταστάσεις, ούτε από χαρακτήρες, ούτε σατυρική έπίτευξη. Και σ' αυτό τό έργο θά μ' εύρει αντίθετο ή σκηνοθεσία, ποδ θέλησε νά εκθειάσει τό κωμικό με ύπερβολή στη φωνή και την κίνηση τής άπόδοσης.